

Arrest

nr. 295 172 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. ZWART en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun en soennitisch moslim. U werd geboren in het dorp Panangzo gelegen in het district Pachieragam in de provincie Nangarhar. U hebt één oudere zus en twee jongere broers. Uw vader had acht jerib grond in het dorp, waarvan de helft landbouwvelden waren en de andere helft bergen. Hij teelde tarwe en maïs, waarvan een deel voor uw familie was en uw vader de rest verkocht. U ging naar school in uw dorp en zorgde ook voor de geiten die jullie hadden.

Uw vader had sinds lang problemen met zijn verre neven, die bij de taliban waren, over zijn gronden. Ze beweerden dat ze recht hadden op een deel ervan en bedreigden uw vader ook om ervoor te zorgen dat hij die gronden aan hen zou geven. Vijf jaar geleden kwamen deze neven naar jullie huis en vroegen ze uw vader mee voor een jirga (een vergadering of bijeenkomst van lokale leiders om problemen te

bespreken en op te lossen volgens de Pashtunwali of sociale code). Uw vader ging mee en was overtuigd dat hij deze jirga ging winnen omdat hij eigendomsdocumenten had van deze gronden. Die avond en nacht kwam uw vader echter niet thuis, en de volgende ochtend gingen u en uw familie op zoek naar hem. Jullie vroegen aan dorpingen naar uw vader, en gingen ook naar de Malik (het dorps hoofd) om te vertellen dat hij vermist was. Laat in de namiddag kwam een dorping plots vertellen dat hij het lichaam van uw vader gevonden had op zijn veld. Uw vader was neergeschoten en jullie brachten zijn lichaam naar het dorp waar vervolgens ook de begrafenisceremonie gehouden werd. Na het overlijden van uw vader bleven u, uw moeder en uw broers in het huis van uw vader wonen. De man van uw zus hielp jullie om te overleven en u ging weer naar school zoals gewoonlijk. Twee jaar na de dood van uw vader overleed ook uw moeder aan ziekte. Hierop gingen u en uw broers bij uw zus en haar man wonen, wiens huis eveneens in jullie dorp was. U zette uw normale leven verder en ging nog steeds naar school. Minder dan een maand na jullie verhuis kwamen de verre neven van uw vader – met wie hij problemen had over zijn gronden – naar het huis van uw schoonbroer terwijl u op school was. Ze vroegen naar u en uw schoonbroer zei dat u op school was, waarop ze antwoordden dat ze gingen terugkomen wanneer u weer thuis zou zijn. Toen u terugkwam van school zei uw schoonbroer dat jullie weg moesten gaan waarop hij u per auto meenam naar het districtscentrum. Onderweg zei hij dat uw leven in gevaar was en vertelde hij u wat er was gebeurd. In het districtscentrum overhandigde uw schoonbroer u aan een persoon die u eveneens per auto naar Jalalabad bracht. Daar verbleven jullie één nacht waarna jullie met de auto via woestijnen verder reisden tot in Pakistan en Iran. Van Iran gingen jullie verder naar Turkije, waar u ongeveer acht maanden bleef omdat u telkens werd gearresteerd en teruggestuurd wanneer u naar Griekenland probeerde over te steken. Nadat u uiteindelijk in Griekenland geraakte reisde u door naar Macedonië, van waaruit u eveneens één keer werd teruggestuurd naar Griekenland. Via Macedonië geraakte u de tweede keer in Servië, waar u ongeveer vier maanden bleef omdat u niet meteen kon doorreizen. Door u in een container op een vrachtwagen te verstoppen kon u na enkele pogingen Servië verlaten en meteen naar Duitsland doorreizen, van waar u verder naar België kwam.

Op 5 januari 2021, de dag na uw aankomst, diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van dit verzoek legde u een foto van uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden bij uw verklaarde leeftijd. Zo stelde u bij het registreren van uw verzoek om internationale bescherming immers 16 jaar oud te zijn (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, ingevuld door DVZ dd.05.01.2021). De medische test die georganiseerd werd om uw minderjarigheid te controleren, en die plaatsvond in het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 22 januari 2021, gaf echter aan dat u eerder een leeftijd had van 18 jaar met een standaarddeviatie van 6 maanden en dat het onmogelijk was om exact te bepalen of u ouder dan wel jonger was dan 18 jaar (zie beslissing van de dienst Voogdij). Bijgevolg werd u het voordeel van de twijfel verleend wat betreft uw verklaarde minderjarigheid. Echter mag worden gesteld dat u ouder bent dan u heeft beweerd.

Daarnaast zijn de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig aannemelijk en overtuigend. Zo stelde u immers dat uw vader een drietal jaar voor uw vertrek uit Afghanistan vermoord werd door enkele verre neven van hem wegens een discussie over (landbouw)gronden. U verklaarde meer bepaald dat deze neven van uw vader, die ook lid zouden zijn van de taliban, wilden dat uw vader zijn velden met hen deelde, wat uw vader echter weigerde. Vervolgens vroegen deze neven uw vader mee voor een jirga (een vergadering van lokale leiders die beslissingen nemen bij consensus volgens de Pashtunwali of sociale code van Pashtunen), waarna ze hem vermoordden (CGVS p.6). Het is echter opmerkelijk dat uw vader, althans volgens uw verklaringen, reeds sinds lange tijd dit probleem met zijn neven kende (CGVS p.7-8), maar dat het pas “zo ongeveer twee maanden voor zijn dood serieus begon te worden” (CGVS p.8). Om welke reden dit probleem toen pas (en plots) serieus begon te worden, en voordien dus nog niet, verduidelijkte u echter niet. Ook verklaarde u dat uw vader bedreigd werd door zijn neven en gaf u enkele voorbeelden hiervan (CGVS p.8). Gevraagd waar zij die dingen tegen uw vader zeiden gaf u vervolgens eerst aan dit niet te weten (CGVS p.9), om

quasi onmiddellijk hierna te verklaren dat zij altijd buiten op de velden met uw vader spraken (CGVS p.9). Nog vreemder, om niet te zeggen behoorlijk ongeloofwaardig, is echter het gegeven dat u helemaal niet weet of deze neven van uw vader zelf ook (andere) velden of landbouwgronden hebben (CGVS p.9), wat nochtans zeer verklarend zou kunnen zijn voor die problemen die zij maakten over uw vaders gronden. Voorts sprak u zichzelf tegen over wanneer het lichaam van uw vader teruggevonden werd. Zo zei u immers eerst duidelijk dat zijn lijk 's ochtends aangetroffen werd (CGVS p.9), om dit nadien opvallend genoeg te wijzigen naar "een beetje laat in de namiddag" (CGVS p.10). Ook ontkende u eerst dat iemand (in het dorp) uw vader samen met zijn neven had gezien (CGVS p.9), om nadien te stellen dat u niemand van de dorpelingen had gevraagd of ze uw vader hadden zijn passeren met zijn neven, maar dat dit "zeer waarschijnlijk wel zo was" (CGVS p.9). Dat u bovendien in de zoektocht naar uw verdwenen vader niemand van de dorpelingen zou gevraagd hebben of ze uw vader hadden zien passeren met deze neven die hem de dag voordien meenamen, is uitermate bedenkelijk en doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen. Minstens even merkwaardig waren uw verklaringen omtrent de reacties en de betrokkenheid van de andere dorpelingen wat betreft de moord op uw vader en het grondconflict dat hij had met zijn neven. Zo wist u niet aan te geven wat de dorpelingen van de moord op uw vader vonden of dachten, met als weinig overtuigende argument dat u hen dit nooit gevraagd heeft omdat u thuis was en verdrietig was (CGVS p.10). Dat de (spontane) reacties of meningen van de andere dorpelingen, die een dergelijk frappant incident als een koelbloedige moord nagenoeg automatisch met zich meebrengt, u volledig zouden zijn ontgaan (hetzij toen zijn lichaam gevonden werd, toen het naar huis gebracht werd of tijdens de begrafenisceremonie, CGVS p.10), is niet aannemelijk. Ook is uw antwoord op de vraag of de andere dorpelingen op de hoogte waren van dit grondconflict tussen uw vader en zijn neven op zijn minst eigenaardig te noemen. Zo stelde u dat dit "misschien wel of misschien niet" het geval was, en gaf u aan dit eigenlijk helemaal niet te weten (CGVS p.10). Dat uw vader na een jarenlange ruzie over zijn landbouwgronden zou vermoord zijn door zijn neven, en dit bovendien op brutale wijze te midden van het dorp, maar u er tegelijkertijd geen idee van heeft of uw mededorpelingen wisten van het grondconflict dat speelde tussen uw vader en zijn neven, is weinig geloofwaardig. Dat in diezelfde context de Malik volgens u zeker helemaal niets van het conflict afwist (CGVS p.10), doet alleen maar verder de wenkbrauwen fronsen. Daarnaast kunnen ook het door u geschetste verloop van de feiten na de dood van uw vader, en de verklaringen die u hierover deed, niet overtuigen. Zo stelde u immers dat u, uw moeder en uw jongere broers in het huis van uw vader bleven wonen, en dat de man van uw zus (of uw schoonbroer) jullie hielp (CGVS p.10, 11). Jullie teelden naar eigen zeggen niets meer op de velden van uw vader omdat u dit niet kon en ook naar school ging, waardoor de velden gewoon achtergelaten werden (CGVS p.11). De neven van uw vader zouden niets met zijn velden hebben gedaan na zijn overlijden (CGVS p.11), hoewel ze hem volgens u net omwille van deze velden vermoordden (CGVS p.8). De verklaring die u hieraan trachtte te geven, met name dat u de erfgenaam van uw vader was, en dus de wettelijke eigenaar van de velden werd (CGVS p.11), houdt weinig steek. Hoewel het klopt dat u volgens de Pashtunwali inderdaad de erfgenaam van uw vader bent en dus de eigenaar van de gronden werd, ziet het CGVS immers niet in hoe dit de neven van uw vader ervan weerhield om de gronden effectief in beslag te nemen of op zijn minst te gaan gebruiken daar u en uw familie de gronden toch niet meer bewerkten (CGVS p.11). Dat zij wettelijk niet de eigenaars van de velden waren en er daarom niks op konden doen (CGVS p.19), lijkt een bijzonder zwakke redenering gelet op het feit dat deze neven er evenmin voor terugdeinsden om uw vader op even onwettelijke wijze te vermoorden voor deze gronden. Bovendien ging u opvallend genoeg nog bijna voorbij aan het feit dat uw jongere broers evenzeer wettelijke erfgenamen van uw vader en dus eigenaars van de gronden zijn, waardoor u plots beweerde dat ze na u ook uw broers zouden vermoorden (CGVS p.19), hoewel uw broers nog steeds in Afghanistan zijn en tot nu toe geen problemen ondervinden (CGVS p.14-15, 25). Wat er ook van zij, indien u inderdaad de volgende hindernis was voor de neven van uw vader in het kader van het verwerven van de gronden, dan is het alleen maar merkwaardiger dat zij vervolgens ruim twee jaar wachtten om u op te zoeken en de zaak af te handelen. Twee jaar na de dood van uw vader overleed immers ook uw moeder (CGVS p.8, 11), aan een ziekte, waarna u samen met uw jongere broers bij uw zus en haar man ging wonen (CGVS p.11). Daar woonde u minder dan een maand (CGVS p.13, 14) toen de neven van uw vader plots langskwamen en naar u vroegen, en u diezelfde dag nog het dorp verliet omdat uw leven volgens uw schoonbroer in gevaar was (CGVS p.16). Gevraagd om welke reden de neven van uw vader u pas twee jaren na de dood van uw vader benaderden, en bijvoorbeeld niet sneller, kon u ook hier geen aannemelijke verklaring aan geven. Dat ze misschien dachten dat u heel jong was destijds en intussen wat ouder geworden was (CGVS p.18), kan immers niet overtuigen. Daarenboven is ook de manier waarop de neven van uw vader u destijds trachtten te benaderen niet geloofwaardig. Zo stelde u immers dat ze naar het huis van uw schoonbroer kwamen terwijl u, zoals elke voormiddag, op school was (CGVS p.16, 17), wat op zijn minst weinig doordacht was indien het de bedoeling was om u persoonlijk aan te treffen. Daarbij kwamen ze het huis van uw schoonbroer niet eens binnen (CGVS p.19), waardoor ze in feite niet zeker waren of het klopte dat u inderdaad niet thuis was. Helemaal frappant is echter het gegeven dat ze ook

niet de moeite namen om u op te wachten, hetzij bij de school, hetzij bij het huis van uw schoonbroer, maar dat ze gewoon weer weggingen met de boodschap dat ze terug zouden komen (CGVS p.17), en dat u en uw schoonbroer het dorp onmiddellijk hierna en zonder enige problemen konden verlaten (CGVS p.21). Indien de neven van uw vader werkelijk reeds jarenlang de gronden van uw vader wilden verkrijgen, uw vader hiervoor vermoordden en vervolgens nog twee jaar geduld uitoefenden om ook u te vermoorden, is het niet aannemelijk dat zij op bovenstaande geschetste wijze te werk zouden gaan.

Daarnaast deed u enkele opmerkelijke uitspraken die zowel de geloofwaardigheid van uw asielmotieven als uw algehele geloofwaardigheid verder in vraag stellen. Zo wist u onder meer niet te zeggen waar de schoonouders van uw zus wonen, hoewel u verklaarde dat uw zus en haar man – tegen de Afghaanse traditie in – niet bij hen inwonen (CGVS p.12). Ook stelde u niet te weten of uw schoonbroer (de man van uw zus) zelf nog broers of zussen heeft, “omdat u hem dit niet gevraagd heeft” (CGVS p.12), wat bijzonder weinig geloofwaardig is en laat vermoeden dat u informatie achterhoudt of verzwijgt, of misschien wel helemaal geen schoonbroer heeft. Verder gaf u aan niet te weten of uw jongere broers momenteel nog naar school gaan (CGVS p.13), terwijl u naar eigen zeggen wel af en toe contact heeft met uw broers en zus via WhatsApp (CGVS p.14). Daarnaast is het opvallend dat u in Afghanistan geen enkel contact had met ooms of tantes, noch langs uw vaderskant, noch langs uw moederskant, en amper wist aan te geven waar zij zouden wonen (CGVS p.15). Nochtans zouden uw beide ouders recent overleden zijn, en is het weinig geloofwaardig dat er ook naar aanleiding van deze overlijdens geen enkel contact zou geweest zijn met de ruimere familie, of dat er destijds geen enkele oom of tante op bezoek zou gekomen zijn. Zelfs wat betreft de neven van uw vader, met wie u uiteindelijk problemen had, kon u geen doorleefde en overtuigende informatie geven. Zo wist u niet sinds wanneer zij bij de taliban zijn, wat zij voor de taliban deden of welke positie ze hadden, en is het u kennelijk vreemd genoeg geheel ontgaan of zij getrouwd waren en gezinnen hadden (CGVS p.20). Gevraagd of u deze neven van uw vader nog hebt gezien of gehoord na de dood van uw vader, kon u hier bovendien geen consistent antwoord op geven. Zo zei u enerzijds dat u niet met hen heeft gesproken en ze ook niet heeft gezien, en dat ze niet in het dorp waren, om tegelijkertijd te stellen dat zij wél naar het dorp kwamen als ze iets moesten doen (CGVS p.21). Vervolgens verklaarde u dan weer dat ze ook ‘gewoon’ naar het dorp kwamen, ‘zonder iets te doen’ (CGVS p.21), wat geheel tegenstrijdig is met wat u net daarvoor zei. Nog vreemder is uw verklaring dat na de dood van uw vader één van uw geiten werd meegenomen door de taliban toen u ze naar buiten had gebracht om te grazen, maar dat u niet wist of het de neven van uw vader waren of andere taliban die dit deden (CGVS p.21). Wanneer u hierop gevraagd werd of u de neven van uw vader kende en zou herkennen bevestigde u dit, en stelde u nadien dat het níet de neven van uw vader waren die de geit van u afnamen (CGVS p.21), wat opnieuw niet overeenkomt met wat u eerder zei.

Voorts bleek u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zaken verklaard te hebben die opvallend tegenstrijdig zijn met uw asielfraude zoals uiteengezet bij het CGVS. Zo stelde u bij de DVZ immers dat u, uw moeder en uw broer na de dood van uw vader bij uw zus gingen wonen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5 dd.10.06.2021), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat jullie destijds nog in het huis van uw vader bleven wonen en dat u en uw broers pas na het overlijden van uw moeder bij jullie zus gingen wonen (CGVS p.10-11). Geconfronteerd met de notities van de DVZ luidde uw reactie dat u niet wist waarom het zo geschreven werd, en dat u destijds niet in een goede of stabiele mentale staat was, maar dat u heden wel de waarheid spreekt (CGVS p.11). Hoewel het CGVS begrip heeft voor mogelijke psychologische problemen en de stress die een dergelijk interview steeds met zich meebrengt, kan dit geen verschuiving zijn voor een discrepantie van die aard. Het ogenblik waarop u bij uw zus ging wonen, met name na het overlijden van uw vader of het overlijden van uw moeder, alsook met wie (enkel met uw broers, of samen met uw broers en moeder), lijken immers geen elementen waarover snel een vergissing kan gebeuren, zoals een datum of een aantal dagen, weken of maanden. Daarenboven stelde u bij DVZ eveneens dat u ongeveer een week voor uw vertrek een brief van de taliban ontving waarin ze eisten dat u zich bij hen zou melden (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5 dd.10.06.2022). Tijdens uw onderhoud op het CGVS vermeldde u echter op geen enkel ogenblik het bestaan of de ontvangst van een brief, en wanneer u wederom geconfronteerd werd met uw verklaring bij de DVZ stelde u zowaar niet te weten wat u daar verteld heeft (CGVS p.21). U herhaalde hierbij dat u destijds niet rustig en mentaal niet in een heel goeie staat was, en niet weet of u dit gezegd heeft (CGVS p.21), wat echter opnieuw niet kan overtuigen. Vervolgens verklaarde u dat ze u (bij de DVZ) wel vroegen of er een dreigbrief naar u werd gestuurd, waarop u naar eigen zeggen ‘ja’ zou geantwoord hebben omdat u niet wist wat een dreigbrief was (CGVS p.21), wat op zijn zachtst uitgedrukt bijzonder ongeloofwaardig is.

Tot slot is het zeer merkwaardig dat er ook na uw vertrek niets is gebeurd met de gronden of velden van uw vader, die zijn neven zo graag in beslag zouden nemen. Uw verklaring dat de neven van uw vader nu verantwoordelijk zijn voor die velden, of tenminste denken dat zij de eigenaars zijn omdat jullie daar niet meer zijn (CGVS p.25), slaat werkelijk nergens op. Indien de neven van uw vader zich immers nu inderdaad eigenaars van de gronden wanen, is het niet aannemelijk dat zij deze gronden er zomaar

zouden laten 'liggen' en er niks op zouden kweken of iets anders mee zouden doen (CGVS p.25). Indien zij, zoals u zelf aangaf, uw broers mogelijks ook zouden willen vermoorden (CGVS p.19), dan is het op zijn minst opmerkelijk dat uw broers (alook uw zus en schoonbroer) tot op heden geen problemen ondervinden (CGVS p.25). Dat u niet zou weten of de neven van uw vader na uw vertrek nog met uw schoonbroer zouden gesproken hebben (CGVS p.25), hetzij over u, hetzij over de gronden in het algemeen, is een al even bedenkelijk gegeven dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven alleen maar verder ondermijnt. De uitleg dat zij 'waarschijnlijk' wel op de hoogte zijn dat u vertrokken bent omdat uw schoonbroer en broers dit tegen de dorpelingen vertelden toen zij naar u vroegen, brengt hierbij geen soelaas. Het feit dat u uw schoonbroer nooit zou gevraagd hebben of hij de neven van uw vader nog gezien of gesproken heeft na uw vertrek, en dat hij u van zijn kant daar ook niks over verteld heeft (CGVS p.26), doet verder afbreuk aan de problemen die u met deze neven zou gekend hebben. Bovendien werkt uw schoonbroer als landbouwer op zijn eigen velden (CGVS p.26), en hielp hij uw vader voor zijn dood soms met het werk op uw vaders gronden (CGVS p.14). Dat uw schoonbroer gelet op deze context zelf geen enkele problemen kende met de neven van uw vader, noch voor noch na uw vertrek, is dan ook een zoveelste element dat uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht stelt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het document dat u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, met name de foto van uw taskara of Afgaanse identiteitsbewijs, kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Dit document kan immers louter uw nationaliteit en identiteit bevestigen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan, maar staft op geen enkele wijze de door u voorgehouden problemen met de neven van uw vader, die ook taliban zouden zijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar

het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat immers na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te (Pachieragam, Nangarhar) Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen

die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische

en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

“- ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS (HIERNA EVRM) ;

- ARTIKEL 1 A VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE VAN 28 JULI 1951 ;

- ARTIKEL 7 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE ;

- ART. 48/4 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 ;

- ART. 48/6 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 ;

- ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN (GEBREK IN DE MOTIVERING) ;

- ARTIKEL 26 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT TOT REGELING VAN DE WERKING VAN EN DE RECHTSPLEGING VOOR HET COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN ;

- HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN VOORZICHTIGHEID ;

- HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, VAN REDELIJKHEID EN ZORGVULDIGHEID (AFWEZIGHEID VAN EEN BEHOORLIJKE ANALYSE VAN HET VERZOEK CONFORM DE WETTELIJKE BEPALINGEN EN GELET OP ALLE PERTINENTE ELEMENTEN)”.

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de inhoud en de toepassing van een aantal van de voormelde bepalingen en beginselen. Daarbij wijst hij tevens op artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en artikel 4, § 5 van “*de Richtlijn Kwalificatie*”.

Verzoeker stelt vervolgens, verwijzende naar een passage uit de koran, dat hij lang in België heeft geleefd, dat hij daardoor als ongelovige zal worden beschouwd door de taliban en dat zijn leven daardoor in gevaar is bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker geeft een algemene, theoretische uiteenzetting, omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, en voert aan dat het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Verzoeker wijst op en citeert uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2022 en betoogt:

“Dat verzoekende partij wenst te onderstrepen dat hij sinds januari 2021 in België zodat hij de machtsovername van de Taliban niet heeft meegemaakt. Hij werd op 1.04.22 gehoord. Toch heeft tegenpartij tijdens het interview geen specifieke vragen gesteld over de gedragingen van de verzoeker, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een Westers land of de zichtbaarheid van de heer T. (...).

Dat verzoekende partij meent dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is en dat zijn jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijkheid maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan”.

Vervolgens gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader doet verzoeker gelden:

“Overwegend dat in het onwaarschijnlijk geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent het statuut van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoeker, past het hem het statuut van subsidiaire

bescherming toe te kennen omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen waarvan verzoeker het voorwerp zou zijn in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

(...)

De recente verandering in de situatie in Afghanistan doet een gegronde vrees voor vervolging en een reële risico voor ernstige schade voor Afgaanse burgers ontstaan in de zin van artikel 48/3 VW. Minstens loopt de verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 VW.

Deze plotselinge verslechtering van de situatie wordt door betrouwbare bronnen aangetoond en op ruime schaal gemediatiseerd. Hoewel de situatie onstabiel en chaotisch is, kan niemand vandaag de dag nog voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land.

Mede dankzij de massale terugtrekking van de internationale coalitie, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Zij hebben de macht overgenomen en riepen het Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit.

Bijgevolg is de veiligheid en de humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 met een drastisch tempo verergerd. Het land is nu in handen van de Taliban, die de macht hebben gegrepen. De situatie ter plaatse ontwikkelt zich van dag tot dag en is onstabiel en chaotisch.

Op heden is de situatie niet meer te vergelijken met die van enkele maanden geleden, die reeds gekenmerkt werd door toenemend geweld. De Verenigde Naties schatten dat er in het eerste semester van 2021 al 1600 burgerlijke slachtoffers vielen, een nieuw record.² De situatie is sinds augustus 2021 erg precair, waardoor verschillende EU-landen, waaronder België, beslist hebben om de komende tijd geen Afghanen meer te repatriëren:

(...)

Het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkende zelf al op 16 augustus 2021 via haar website dat de situatie, die de afgelopen jaren al problematisch was, door het offensief van de Taliban plotseling is gewijzigd. Daarom heeft het CGVS besloten de kennisgeving van (negatieve) beslissingen over aanvragen van Afghanen en de beoordeling van de behoefte aan subsidiaire bescherming tijdelijk op te schorten, ten minste tot eind september.

(...)

Deze verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, is ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntnota over terugkeer naar Afghanistan (UNHCR) van 17 augustus 2021.”

Verzoeker verwijst vervolgens naar en citeert uit de voormelde landeninformatie en geeft aan:

“Wanneer zelfs de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de situatie als ‘verschrikkelijk’ beschrijft, staat het vast dat de veiligheid van de Afgaanse burgers niet gegarandeerd kan worden. Ook het feit dat België stappen heeft ondernomen om Belgen en andere personen waaronder Afghanen met een ‘verhoogd risico’ te repatriëren uit Afghanistan toont duidelijk de ernst van de situatie aan.

De situatie is dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht:

(...)

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind:

(...)

Slechts enkele dagen nadat beloftes werden gedaan, zijn er al de eerste bewijzen dat het inderdaad slechts om loze beloftes gaat:

(...)

Op heden staat de Taliban zelfs al niet langer toe dat Afghanen naar de luchthaven van Kaboel gaan om het land te verlaten. Sinds kort heeft de Taliban enkele delen van de luchthaven van Kabul in handen.

Ook alle repatriërvluchten van burgers zijn stopgezet, door de toenemende onveiligheid in Kabul.¹⁶ Op 26 augustus werden bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door Islamitische Staat, niet minder dan 90 mensen gedood en 160 gewond, enkele dagen voor het geplande einde van de evacuatie van buitenlanders en Afghanen die het nieuwe Taliban-regime wilden ontvluchten.

Het land wordt duidelijk nog steeds bedreigd door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida, naast de Taliban.

Het volgend verzoek van de verzoeker is dan ook gegrond.

Dat de situatie in Afghanistan en Provincie Nangarhar met de dag verslechterd en de heer T. (...) van mening is dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst;

Aangezien FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 28.03.2022 op haar internet pagina aangeeft:

(...)

Dat men ervan uit mag gaan dat als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het dan ook voor de heer T. (...) onmogelijk is om daar te leven.”

Verzoeker gaat verder in op de sociaaleconomische situatie in Afghanistan. Hij wijst op artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en op rechtspraak van het EHRM en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens wijst verzoeker op algemene landeninformatie en stelt hij:

“Op basis van bovenstaande rechtspraak en bevindingen is het niet uitgesloten dat de huidige humanitaire en socioeconomische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de taliban. Bijgevolg is het gerechtvaardigd om subsidiaire bescherming te verlenen aan verzoeker.”

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker doet gelden:

“Dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, de situatie in Afghanistan verontrustend is.

Dat bij dit verzoekschrift voldoende artikelen gevoegd zijn om de gestelde beweringen te bevestigen.

Dat het dus gepast is om de betrokken beslissing te vernietigen zodat de CGVS gelet op deze documenten aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.

Dat onafhankelijk van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, de informatie gevoegd bij dit dossier laat veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat onvoldoende onderzocht werd door verwerende partij.

Overwegend dat om deze redenen, er reden is om in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Huidige beroep te ontvangen en gegrond te verklaren.

De bestreden beslissing te hervormen en dienvolgens:

- In hoofdde, verzoeker de status van vluchteling toe te kennen;

- In ondergeschikte orde, verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

- In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te wijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoeker legt op 31 augustus 2023 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Het betreft vooreerst een aantal stukken aan de hand waarvan verzoeker zijn integratie in België wenst aan te tonen. Meer bepaald gaat het daarbij om een arbeidscontract, enkele loonfiches en een attest van een tuinbouwbedrijf.

Daarnaast gaat het om algemene landeninformatie en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker nogmaals een exemplaar neer van de aanvullende nota die reeds op 31 augustus 2023 door hem werd ingediend (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

3.2. Verweerder legt op 24 augustus 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient, waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift gewag maakt van het feit dat zijn *“volgend verzoek”* om internationale bescherming gegrond moet worden geacht, vooreerst te worden opgemerkt dat het heden voorliggende verzoek om internationale bescherming geen volgend verzoek betreft doch verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming is.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert in het geheel niet hoe artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker duidt ook op generlei wijze hoe artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat de regeling met betrekking tot de telefonisch of via e-mail verkregen informatie waarop de commissaris-generaal zich in zijn beslissing kan baseren bevat, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoeker verstrekt evenmin enige nadere duiding omtrent de door hem aangevoerde schending van het “*ALGEMEEN BEGINSSEL VAN VOORZICHTIGHEID*”. Bijgevolg wordt ook deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze uiteengezet.

4.3. Dient, waar verzoeker zich beroept op de inhoud van artikel 4, 5° van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011, voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4, 5° van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

4.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.7. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Panangzo in het district Pachieragam in de provincie Nangarhar, problemen te hebben gekend met en een vrees te koesteren ten aanzien van de taliban en nood te hebben aan internationale bescherming.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot

hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker inconsistente en onaannemelijke verklaringen aflegde omtrent zijn familienaam. Bij het invullen van de fiche NBMV die in het administratief dossier is opgenomen gaf verzoeker immers aan dat T. zowel de familienaam van zijn vader als zijn eigen familienaam was. Ook bij de DVZ verklaarde verzoeker dat T. zijn familienaam was. Tevens stelde hij er nooit ander namen te hebben gevoerd (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.1-3). De familienaam van zijn vader beweerde verzoeker bij de DVZ nooit te hebben gekend (*ibid.*, nr.15A). Bij het CGVS gaf verzoeker dan weer aan dat zijn familienaam P. was, omdat P. zijn stam was, en beweerde hij dat, waar hij bij de DVZ de naam T. opgaf, dit gewoon een naam zou zijn die hij zelf had gekozen en die hij zichzelf had toegewezen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.3).

Verzoeker legde blijkens de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier initieel eveneens leugenachtige verklaringen af met betrekking tot zijn leeftijd. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Vooreerst dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden bij uw verklaarde leeftijd. Zo stelde u bij het registreren van uw verzoek om internationale bescherming immers 16 jaar oud te zijn (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, ingevuld door DVZ dd.05.01.2021). De medische test die georganiseerd werd om uw minderjarigheid te controleren, en die plaatsvond in het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 22 januari 2021, gaf echter aan dat u eerder een leeftijd had van 18 jaar met een standaarddeviatie van 6 maanden en dat het onmogelijk was om exact te bepalen of u ouder dan wel jonger was dan 18 jaar (zie beslissing van de dienst Voogdij). Bijgevolg werd u het voordeel van de twijfel verleend wat betreft uw verklaarde minderjarigheid. Echter mag worden gesteld dat u ouder bent dan u heeft beweerd.”

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

Verzoeker legde tevens manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent de scholing die hij zou hebben genoten in Afghanistan. Bij de DVZ verklaarde hij dat hij in Afghanistan niet enkel tot het zesde jaar lager onderwijs naar school ging doch dat hij daarnaast ook gedurende ongeveer een jaar naar de madrassa ging (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter uitdrukkelijk dat hij in Afghanistan geen andere opleiding genoot dan zijn zes jaar lager onderwijs en dat hij nooit naar de madrassa ging (administratief dossier, npo, p.6).

Verzoeker legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de voornaam en herkomst van zijn vader. Bij het invullen van de fiche NBMV stelde hij dat zijn vaders voornaam J. was. Bij de DVZ beweerde

hij echter dat zijn vaders voornaam B. was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.15A). Bovendien beweerde verzoeker bij de DVZ dat hij de geboorteplaats van zijn vader niet kende (*ibid.*, nr.15A), terwijl hij bij het CGVS aangaf dat zijn vader was geboren in zijn eigen dorp (administratief dossier, npo, p.15).

Verzoeker legde bovendien herhaald en frappant tegenstrijdige verklaringen af omtrent de identiteit en herkomst van zijn moeder. Bij het invullen van de fiche NBMV gaf hij aan dat de familienaam van zijn moeder T. was, dat de voornaam van zijn moeder S.G. was en dat haar geboorteplaats hem onbekend was. Bij de DVZ gaf verzoeker echter aan dat hij de familienaam van zijn moeder niet kende en dat de voornaam van zijn moeder M. was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.15A). Bovendien beweerde verzoeker bij het CGVS dat zijn moeder zou zijn geboren in Koghyani (administratief dossier, npo, p.15).

Daarenboven legde verzoeker meermaals tegenstrijdige, inconsistente en vage verklaringen af betreffende het beweerde overlijden van zijn ouders. Bij het invullen van de fiche NBMV gaf verzoeker aan dat zijn vader ongeveer drie jaar eerder was overleden en dat zijn moeder ongeveer twee jaar geleden was overleden. Aldus zou er ongeveer een jaar zijn verstreken tussen beide overlijdens. Ook bij de DVZ gaf verzoeker op 10 juni 2021 aan dat zijn vader ongeveer drie jaar eerder werd gedood door de taliban. Omtrent zijn moeder, beweerde hij echter dat deze slechts zou zijn overleden ongeveer één jaar voordien (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.15A). In de vragenlijst herhaalde verzoeker dat zijn vader ongeveer drie jaar eerder werd gedood en dat zijn moeder ongeveer een jaar eerder overleed (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Aldus zouden er blijkens verzoekers verklaringen bij de DVZ twee jaren zijn verstreken tussen beide overlijdens. Bij het CGVS verklaarde verzoeker op 1 april 2022, hetzij minder dan tien maanden na het afnemen van zijn verklaringen en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ, initieel bovendien dat zijn vader ongeveer vijf jaren eerder was overleden. Nadien stapte hij van deze verklaring weer af en gaf hij aan dat het minder dan vijf jaar geleden was. Vervolgens bleek hij echter niet te kunnen preciseren wanneer zijn vader dan wel precies zou zijn overleden en in welke maand dit gebeurde (administratief dossier, npo, p.6). Verzoeker herhaalde bij het CGVS voorts dat zijn moeder twee jaar na zijn vader zou zijn overleden (*ibid.*, p.11).

Ook over de broers en zussen van zijn ouders en over verdere familieleden zoals de neven van zijn vader met wie hij uiteindelijk problemen beweerde te hebben gekend, legde verzoeker kennelijk ongeloofwaardige verklaringen af. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Daarnaast is het opvallend dat u in Afghanistan geen enkel contact had met ooms of tantes, noch langs uw vaderskant, noch langs uw moederskant, en amper wist aan te geven waar zij zouden wonen (CGVS p.15). Nochtans zouden uw beide ouders recent overleden zijn, en is het weinig geloofwaardig dat er ook naar aanleiding van deze overlijdens geen enkel contact zou geweest zijn met de ruimere familie, of dat er destijds geen enkele oom of tante op bezoek zou gekomen zijn. Zelfs wat betreft de neven van uw vader, met wie u uiteindelijk problemen had, kon u geen doorleefde en overtuigende informatie geven. Zo wist u niet sinds wanneer zij bij de taliban zijn, wat zij voor de taliban deden of welke positie ze hadden, en is het u kennelijk vreemd genoeg geheel ontgaan of zij getrouwd waren en gezinnen hadden (CGVS p.20). Gevraagd of u deze neven van uw vader nog hebt gezien of gehoord na de dood van uw vader, kon u hier bovendien geen consistent antwoord op geven. Zo zei u enerzijds dat u niet met hen heeft gesproken en ze ook niet heeft gezien, en dat ze niet in het dorp waren, om tegelijkertijd te stellen dat zij wél naar het dorp kwamen als ze iets moesten doen (CGVS p.21). Vervolgens verklaarde u dan weer dat ze ook ‘gewoon’ naar het dorp kwamen, ‘zonder iets te doen’ (CGVS p.21), wat geheel tegenstrijdig is met wat u net daarvoor zei. Nog vreemder is uw verklaring dat na de dood van uw vader één van uw geiten werd meegenomen door de taliban toen u ze naar buiten had gebracht om te grazen, maar dat u niet wist of het de neven van uw vader waren of andere taliban die dit deden (CGVS p.21). Wanneer u hierop gevraagd werd of u de neven van uw vader kende en zou herkennen bevestigde u dit, en stelde u nadien dat het niét de neven van uw vader waren die de geit van u afnamen (CGVS p.21), wat opnieuw niet overeenkomt met wat u eerder zei.”

Verzoeker laat deze motieven volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind. Eveneens is het in het licht van het voorgaande overigens ongeloofwaardig dat verzoeker in het geheel niet kon aangeven waarom zijn moeder toen zij nog leefde geen contact zou hebben gehad met haar broers en zussen (administratief dossier, npo, p.15).

Daarenboven legde verzoeker uiterst vage en ongeloofwaardige verklaringen af betreffend zijn schoonbroer, de man van zijn zus. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Daarnaast deed u enkele opmerkelijke uitspraken die zowel de geloofwaardigheid van uw asielmotieven als uw algehele geloofwaardigheid verder in vraag stellen. Zo wist u onder meer niet te zeggen waar de schoonouders van uw zus wonen, hoewel u verklaarde dat uw zus en haar man – tegen de Afghaanse

traditie in – niet bij hen inwonen (CGVS p.12). Ook stelde u niet te weten of uw schoonbroer (de man van uw zus) zelf nog broers of zussen heeft, “omdat u hem dit niet gevraagd heeft” (CGVS p.12), wat bijzonder weinig geloofwaardig is en laat vermoeden dat u informatie achterhoudt of verzwijgt, of misschien wel helemaal geen schoonbroer heeft.”

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde deze motieven te weerleggen of te betwisten. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd. Bijkomend kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoeker ook in het geheel niet kon aangeven over hoeveel eigen velden en grond zijn schoonbroer, die nochtans net als zijn vader als landbouwer actief zou zijn geweest in hetzelfde dorp, beschikte (administratief dossier, npo, p.14). Dit klemt nog des te meer nu verzoeker beweerde een tijdlang bij deze schoonbroer en bij zijn zus te hebben gewoond.

Bovendien legde verzoeker manifest tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn beweerde verhuis en opeenvolgende verblijfplaatsen gedurende de laatste jaren waarin hij in Afghanistan zou hebben verbleven. In de vragenlijst gaf hij namelijk in niet mis te verstane bewoordingen aan dat hij reeds drie jaar eerder, na het overlijden van zijn vader zou zijn verhuisd. Op dat moment zouden verzoeker, diens moeder en diens broers bij verzoekers zus zijn ingetrokken (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat hij niet na de dood van zijn vader doch wel slechts na de dood van zijn moeder bij zijn zus ging wonen, en dit enkel samen met zijn broers. Wanneer verzoeker met deze markante tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, gaf hij vervolgens aan: *“Ik weet het niet. Ik was toen niet in een goeie staat, mentaal ook niet heel stabiel door mijn vader en mijn moeder, ik weet niet waarom het zo is geschreven, maar wat ik nu zeg is wel de waarheid”* (administratief dossier, npo, p.11). Deze uitleg kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoeker formuleerde bij de DVZ immers geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor, het afnemen van zijn verklaringen en het invullen van de vragenlijst. Bovendien blijkt uit de inhoud van de verklaring van de DVZ en deze vragenlijst dat het gehoor bij de DVZ op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker ondertekende de verklaring van de DVZ en de vragenlijst daarenboven uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen. Hiermee gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen en gegevens juist en oprecht zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS voerde verzoeker initieel verder enkel een correctie door inzake zijn familienaam en gaf hij meermaals en expliciet aan dat het gehoor bij de DVZ voor de rest goed was verlopen en dat hij de tolk aldaar goed had begrepen (administratief dossier, npo, p.2-3). Dat verzoeker hiervan trachtte af te stappen nadat hij werd gewezen op de voormelde, frappante tegenstrijdigheid, kan dan ook niet ernstig worden genomen.

Verzoeker legde tevens kennelijk ongeloofwaardige verklaringen af betreffende zijn beweerde asielrelaas en problemen met de taliban. Verzoeker laat de bestreden beslissing in dit kader geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Daarnaast zijn de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig aannemelijk en overtuigend. Zo stelde u immers dat uw vader een drietal jaar voor uw vertrek uit Afghanistan vermoord werd door enkele verre neven van hem wegens een discussie over (landbouw)gronden. U verklaarde meer bepaald dat deze neven van uw vader, die ook lid zouden zijn van de taliban, wilden dat uw vader zijn velden met hen deelde, wat uw vader echter weigerde. Vervolgens vroegen deze neven uw vader mee voor een jirga (een vergadering van lokale leiders die beslissingen nemen bij consensus volgens de Pashtunwali of sociale code van Pashtunen), waarna ze hem vermoordden (CGVS p.6). Het is echter opmerkelijk dat uw vader, althans volgens uw verklaringen, reeds sinds lange tijd dit probleem met zijn neven kende (CGVS p.7-8), maar dat het pas “zo ongeveer twee maanden voor zijn dood serieus begon te worden” (CGVS p.8). Om welke reden dit probleem toen pas (en plots) serieus begon te worden, en voordien dus nog niet, verduidelijkte u echter niet. Ook verklaarde u dat uw vader bedreigd werd door zijn neven en gaf u enkele voorbeelden hiervan (CGVS p.8). Gevraagd waar zij die dingen tegen uw vader zeiden gaf u vervolgens eerst aan dit niet te weten (CGVS p.9), om quasi onmiddellijk hierna te verklaren dat zij altijd buiten op de velden met uw vader spraken (CGVS p.9). Nog vreemder, om niet te zeggen behoorlijk ongeloofwaardig, is echter het gegeven dat u helemaal niet weet of deze neven van uw vader zelf ook (andere) velden of landbouwgronden hebben (CGVS p.9), wat nochtans zeer verklarend zou kunnen zijn voor die problemen die zij maakten over uw vaders gronden. Voorts sprak u zichzelf tegen over wanneer het lichaam van uw vader teruggevonden werd. Zo zei u immers eerst duidelijk dat zijn lijk 's ochtends aangetroffen werd (CGVS p.9), om dit nadien opvallend genoeg te wijzigen naar “een beetje laat in de namiddag” (CGVS p.10). Ook ontkende u eerst dat iemand (in het dorp) uw vader samen met zijn neven had gezien (CGVS p.9), om nadien te stellen dat u niemand van de dorpelingen had gevraagd of ze uw vader hadden zijn passeren met zijn neven, maar dat dit “zeer waarschijnlijk wel zo was” (CGVS p.9). Dat u bovendien in de zoektocht naar uw verdwenen vader niemand van de dorpelingen zou gevraagd hebben of ze uw vader hadden zien passeren met deze neven

die hem de dag voordien meenamen, is uitermate bedenkelijk en doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen. Minstens even merkwaardig waren uw verklaringen omtrent de reacties en de betrokkenheid van de andere dorpelingen wat betreft de moord op uw vader en het grondconflict dat hij had met zijn neven. Zo wist u niet aan te geven wat de dorpelingen van de moord op uw vader vonden of dachten, met als weinig overtuigende argument dat u hen dit nooit gevraagd heeft omdat u thuis was en verdrietig was (CGVS p.10). Dat de (spontane) reacties of meningen van de andere dorpelingen, die een dergelijk frappant incident als een koelbloedige moord nagenoeg automatisch met zich meebrengt, u volledig zouden zijn ontgaan (hetzij toen zijn lichaam gevonden werd, toen het naar huis gebracht werd of tijdens de begrafenisceremonie, CGVS p.10), is niet aannemelijk. Ook is uw antwoord op de vraag of de andere dorpelingen op de hoogte waren van dit grondconflict tussen uw vader en zijn neven op zijn minst eigenaardig te noemen. Zo stelde u dat dit "misschien wel of misschien niet" het geval was, en gaf u aan dit eigenlijk helemaal niet te weten (CGVS p.10). Dat uw vader na een jarenlange ruzie over zijn landbouwgronden zou vermoord zijn door zijn neven, en dit bovendien op brutale wijze te midden van het dorp, maar u er tegelijkertijd geen idee van heeft of uw mededorpelingen wisten van het grondconflict dat speelde tussen uw vader en zijn neven, is weinig geloofwaardig. Dat in diezelfde context de Malik volgens u zeker helemaal niets van het conflict afwist (CGVS p.10), doet alleen maar verder de wenkbrauwen fronsen. Daarnaast kunnen ook het door u geschetste verloop van de feiten na de dood van uw vader, en de verklaringen die u hierover deed, niet overtuigen. Zo stelde u immers dat u, uw moeder en uw jongere broers in het huis van uw vader bleven wonen, en dat de man van uw zus (of uw schoonbroer) jullie hielp (CGVS p.10, 11). Jullie teelden naar eigen zeggen niets meer op de velden van uw vader omdat u dit niet kon en ook naar school ging, waardoor de velden gewoon achtergelaten werden (CGVS p.11). De neven van uw vader zouden niets met zijn velden hebben gedaan na zijn overlijden (CGVS p.11), hoewel ze hem volgens u net omwille van deze velden vermoordden (CGVS p.8). De verklaring die u hieraan trachtte te geven, met name dat u de erfgenaam van uw vader was, en dus de wettelijke eigenaar van de velden werd (CGVS p.11), houdt weinig steek. Hoewel het klopt dat u volgens de Pashtunwali inderdaad de erfgenaam van uw vader bent en dus de eigenaar van de gronden werd, ziet het CGVS immers niet in hoe dit de neven van uw vader ervan weerhield om de gronden effectief in beslag te nemen of op zijn minst te gaan gebruiken daar u en uw familie de gronden toch niet meer bewerkten (CGVS p.11). Dat zij wettelijk niet de eigenaars van de velden waren en er daarom niks op konden doen (CGVS p.19), lijkt een bijzonder zwakke redenering gelet op het feit dat deze neven er evenmin voor terugdeinsden om uw vader op even onwettelijke wijze te vermoorden voor deze gronden. Bovendien ging u opvallend genoeg nog bijna voorbij aan het feit dat uw jongere broers evenzeer wettelijke erfgenamen van uw vader en dus eigenaars van de gronden zijn, waardoor u plots beweerde dat ze na u ook uw broers zouden vermoorden (CGVS p.19), hoewel uw broers nog steeds in Afghanistan zijn en tot nu toe geen problemen ondervinden (CGVS p.14-15, 25). Wat er ook van zij, indien u inderdaad de volgende hindernis was voor de neven van uw vader in het kader van het verwerven van de gronden, dan is het alleen maar merkwaardiger dat zij vervolgens ruim twee jaar wachtten om u op te zoeken en de zaak af te handelen. Twee jaar na de dood van uw vader overleed immers ook uw moeder (CGVS p.8, 11), aan een ziekte, waarna u samen met uw jongere broers bij uw zus en haar man ging wonen (CGVS p.11). Daar woonde u minder dan een maand (CGVS p.13, 14) toen de neven van uw vader plots langskwamen en naar u vroegen, en u diezelfde dag nog het dorp verliet omdat uw leven volgens uw schoonbroer in gevaar was (CGVS p.16). Gevraagd om welke reden de neven van uw vader u pas twee jaren na de dood van uw vader benaderden, en bijvoorbeeld niet sneller, kon u ook hier geen aannemelijke verklaring aan geven. Dat ze misschien dachten dat u heel jong was destijds en intussen wat ouder geworden was (CGVS p.18), kan immers niet overtuigen. Daarenboven is ook de manier waarop de neven van uw vader u destijds trachtten te benaderen niet geloofwaardig. Zo stelde u immers dat ze naar het huis van uw schoonbroer kwamen terwijl u, zoals elke voormiddag, op school was (CGVS p.16, 17), wat op zijn minst weinig doordacht was indien het de bedoeling was om u persoonlijk aan te treffen. Daarbij kwamen ze het huis van uw schoonbroer niet eens binnen (CGVS p.19), waardoor ze in feite niet zeker waren of het klopte dat u inderdaad niet thuis was. Helemaal frappant is echter het gegeven dat ze ook niet de moeite namen om u op te wachten, hetzij bij de school, hetzij bij het huis van uw schoonbroer, maar dat ze gewoon weer weggingen met de boodschap dat ze terug zouden komen (CGVS p.17), en dat u en uw schoonbroer het dorp onmiddellijk hierna en zonder enige problemen konden verlaten (CGVS p.21). Indien de neven van uw vader werkelijk reeds jarenlang de gronden van uw vader wilden verkrijgen, uw vader hiervoor vermoordden en vervolgens nog twee jaar geduld uitoefenden om ook u te vermoorden, is het niet aannemelijk dat zij op bovenstaande geschetste wijze te werk zouden gaan.

(...)

Daarenboven stelde u bij DVZ eveneens dat u ongeveer een week voor uw vertrek een brief van de taliban ontving waarin ze eisten dat u zich bij hen zou melden (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5 dd.10.06.2022). Tijdens uw onderhoud op het CGVS vermeldde u echter op geen enkel ogenblik het bestaan of de ontvangst van een brief, en wanneer u wederom geconfronteerd werd met uw verklaring bij

de DVZ stelde u zowaar niet te weten wat u daar verteld heeft (CGVS p.21). U herhaalde hierbij dat u destijds niet rustig en mentaal niet in een heel goeie staat was, en niet weet of u dit gezegd heeft (CGVS p.21), wat echter opnieuw niet kan overtuigen. Vervolgens verklaarde u dat ze u (bij de DVZ) wel vroegen of er een dreigbrief naar u werd gestuurd, waarop u naar eigen zeggen 'ja' zou geantwoord hebben omdat u niet wist wat een dreigbrief was (CGVS p.21), wat op zijn zachtst uitgedrukt bijzonder ongeloofwaardig is.

Tot slot is het zeer merkwaardig dat er ook na uw vertrek niets is gebeurd met de gronden of velden van uw vader, die zijn neven zo graag in beslag zouden nemen. Uw verklaring dat de neven van uw vader nu verantwoordelijk zijn voor die velden, of tenminste denken dat zij de eigenaars zijn omdat jullie daar niet meer zijn (CGVS p.25), slaat werkelijk nergens op. Indien de neven van uw vader zich immers nu inderdaad eigenaars van de gronden wanen, is het niet aannemelijk dat zij deze gronden er zomaar zouden laten 'liggen' en er niks op zouden kweken of iets anders mee zouden doen (CGVS p.25). Indien zij, zoals u zelf aangaf, uw broers mogelijks ook zouden willen vermoorden (CGVS p.19), dan is het op zijn minst opmerkelijk dat uw broers (alsook uw zus en schoonbroer) tot op heden geen problemen ondervinden (CGVS p.25). Dat u niet zou weten of de neven van uw vader na uw vertrek nog met uw schoonbroer zouden gesproken hebben (CGVS p.25), hetzij over u, hetzij over de gronden in het algemeen, is een al even bedenkelijk gegeven dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven alleen maar verder ondermijnt. De uitleg dat zij 'waarschijnlijk' wel op de hoogte zijn dat u vertrokken bent omdat uw schoonbroer en broers dit tegen de dorpelingen vertelden toen zij naar u vroegen, brengt hierbij geen soelaas. Het feit dat u uw schoonbroer nooit zou gevraagd hebben of hij de neven van uw vader nog gezien of gesproken heeft na uw vertrek, en dat hij u van zijn kant daar ook niks over verteld heeft (CGVS p.26), doet verder afbreuk aan de problemen die u met deze neven zou gekend hebben. Bovendien werkt uw schoonbroer als landbouwer op zijn eigen velden (CGVS p.26), en hielp hij uw vader voor zijn dood soms met het werk op uw vaders gronden (CGVS p.14). Dat uw schoonbroer gelet op deze context zelf geen enkele problemen kende met de neven van uw vader, noch voor noch na uw vertrek, is dan ook een zoveelste element dat uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht stelt."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

Verzoeker legde voorts uiterst vage en ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot zijn vermeende vertrek uit Afghanistan en reis naar België. Zo kon hij niet preciseren wanneer hij zijn zelfverklaarde land van herkomst zou hebben verlaten en wist hij niet in welke maand dit geschiedde (administratief dossier, npo, p.4). Verder beweerde hij dat hij aan het begin van zijn reis naar Jalalabad werd gebracht, doch kon hij in het geheel niet aangeven via welke weg en langs welke plaatsen hij naar Jalalabad zou hebben gereisd en hoe lang deze reis duurde. Hij kon daarbij zelfs niet preciseren of dit enkele uren, dan wel enkele dagen duurde (*ibid.*, p.22). Bovendien kon verzoeker de naam van de smokkelaar niet verstrekken. Nochtans zou deze smokkelaar hem hebben vergezeld tot in Duitsland en zou hij aldus ongeveer een jaar met deze persoon hebben gereisd en bij deze persoon hebben verbleven (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.32-33).

Ook het gegeven dat verzoeker ervoor opteerde om in geen van de landen van Europa waardoor hij reisde en waarin hij verbleef, zoals Griekenland, Macedonië, Servië (waar hij maandenlang vertoefde) of Duitsland een verzoek om internationale bescherming in te dienen, vormt een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en voorgehouden nood aan internationale bescherming. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en na aankomst in Europa maandenlang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, ondanks dat deze in contact stond met zijn broers en zus in Afghanistan, niet eens zou weten of zijn broers aldaar al dan niet naar school gaan (administratief dossier, npo, p.13).

Verzoeker heeft blijkens hetgeen voorafgaat op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn

werkelijke identiteit, leeftijd, (recente) herkomst, familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is een verwijzing naar de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst (onder meer de situatie onder het talibanregime en de interpretatie van de sharia, de situatie voor personen die hebben verbleven in en terugkeren vanuit het Westen, de preciaire humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden en de algehele veiligheidssituatie) verder niet dienstig en kan er met een verwijzing naar deze algemene situatie geenszins worden volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

De door verzoeker neergelegde taskara, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, is, in tegenstelling met wat er wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, geenszins van zulke aard dat deze afbreuk kan doen aan het voorgaande. Verzoeker legt deze taskara immers enkel neer in de vorm van een foto(kopie). Gelet op de manipuleerbaarheid van zulke fotokopieën, kan aan dit document geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker geen dienstige verklaring aanreikt voor het feit dat hij dit stuk slechts neerlegt in de vorm van een fotokopie en dat hij nalaat om zijn originele taskara neer te leggen. Gezien verzoeker reeds bij de DVZ aangaf dat zijn originele taskara zich gewoon bij zijn zus (en de rest van zijn familie) in Afghanistan bevond (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.25) en gezien hij met zijn familie nog in contact stond (administratief dossier, npo, p.14), mocht zulks van hem nochtans weldegelijk worden verwacht. Daarenboven blijkt uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerlei documenten zoals taskara's en dat zulke documenten daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde van zulke taskara's hoe dan ook danig relativeert.

4.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke identiteit, leeftijd, (recente) herkomst, familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke identiteit, leeftijd, (recente) herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële familiale netwerk, profiel, levensloop, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

4.10. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT